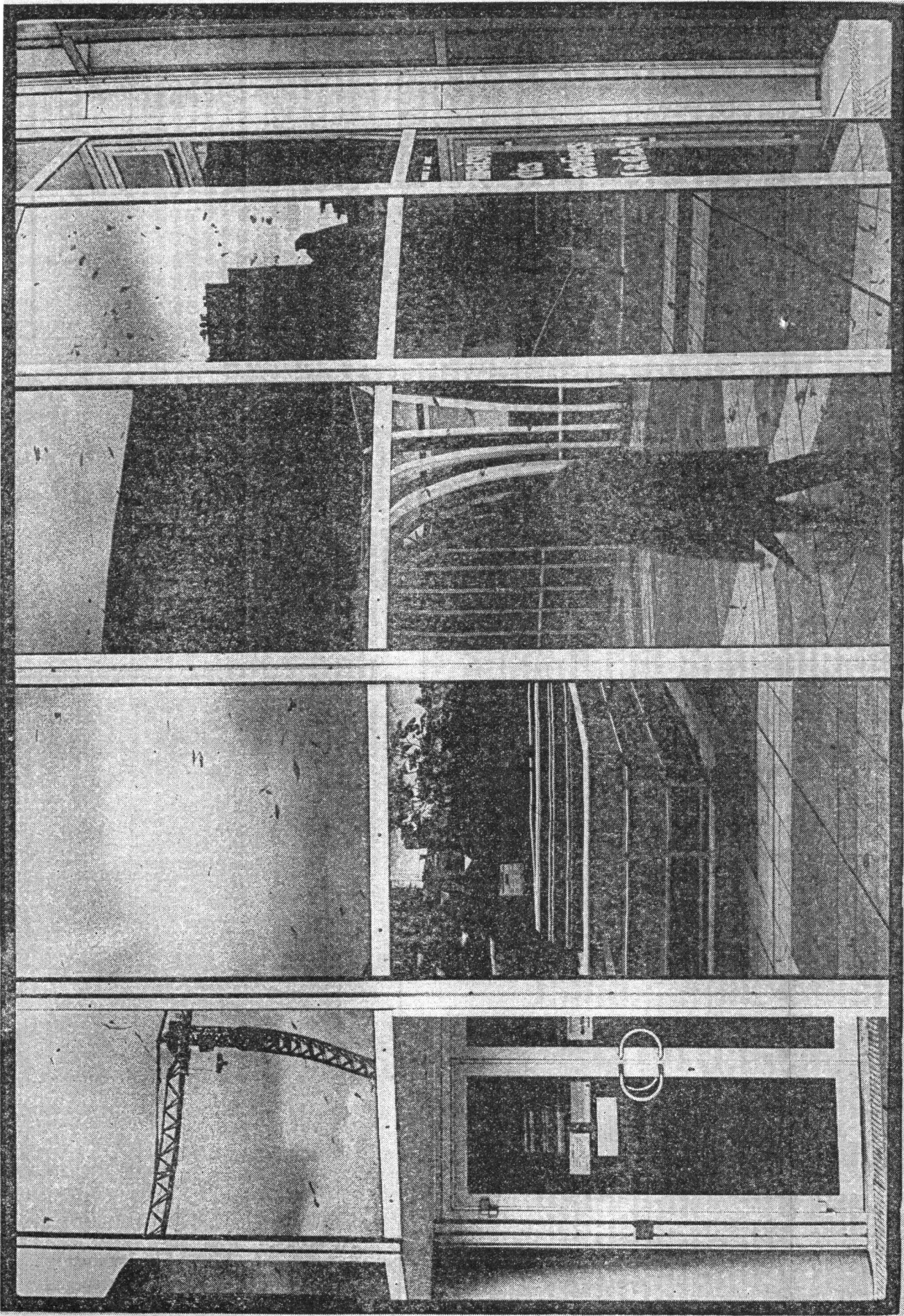

Storbyer

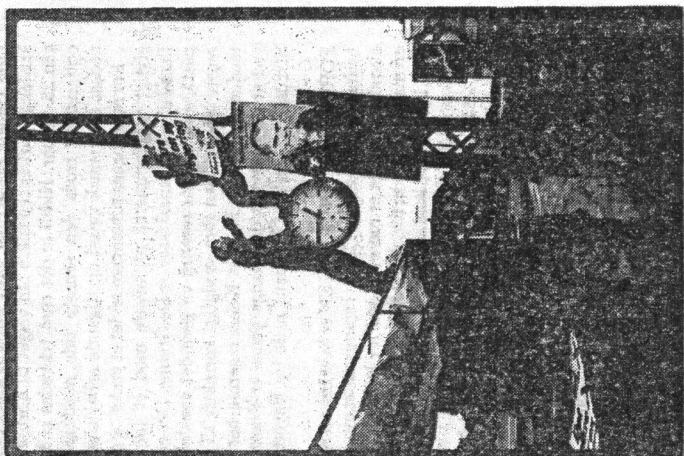
STORBYEN er — uanset alt det den til enhver tid også er — først og fremmest et Væsen — et mægtigt monster med millioner af altid åbne øjne og ører, med tusinder af årer der hedder gader og tusinder af munde der hedder cafeer, en stemme sammensat af ti tusind overlappende jukeboxe og et åndedræt af evigt tikkende stopure og taxametre, for at citere en dansk digter.

STORBYEN — med sine spillende neon-facader, men så sandelig også med sine forslidte grå sten og sine underjordiske kioskker af både fysisk og psykisk art — er en evig udfordring. Et gadehjørne rundt, og livet kan bogstavelig talt være et andet, måske det modsatte af det man kom fra — 10 meters distance henne.

STORBYEN har så mange ansigter — og den skifter dem så tit. Uanset om det så er New York City, London, Paris, Prag eller København der er tale om.

STORBYEN kan være svær at fastholde — af den samme grund som gør, den kan vedblive at fascinere. Men det kan ske. Enkelte (selv)jude sendte korrespondenter vandrer gaderne igennem og bruger øjnene, afseger Væsenet og fastholder hvad de så af det. I digte, f.eks.

Eller som her: I de fotos, 'Mein Freund' Peder Bundgaard har udvalgt som Storby-billeder — blandt mange fra de år, hvor Deres ærbødige har kendt ham — og undertiden deltaget i vandringerne, hvad der har været et privilegium.
DAN TURELL

Tegneren/fotografen Peder Bundgaard, 41, er et vandrede Storbymenneske med stort S, ligesom hans billeder fra turen i byen. Smart i bogen City Limits med introduktion og kærlighedsklæring af Dan Turéll på forlaget PLAGIAT.

